

Odluka:

VSRH Rev 2428/2014-2

Zbirni podatci

Broj odluke: VSRH Rev 2428/2014-2

Datum odluke: 08.04.2015

Vrsta odluke: Rješenje

Vrsta predmeta: Građanski - revizija

Odjel: GRAĐANSKI ODJEL

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Rev 2428/14-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivana Mikšića predsjednika vijeća, Jasenke Žabčić članice vijeća, Dragana Katića člana vijeća i suca izvjestitelja, Darka Milkovića člana vijeća i Brune Frankovića člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja D. G. iz D., zastupanog po punomoćniku P. D., odvjetniku u R., protiv I-tuženika Republike Hrvatske, Ministarstvo financija, Porezna uprava, Ispostava R., zastupanog po Općinskom državnom odvjetništvu u Rijeci, Građansko-upravni odjel, i II-tuženika S. S. iz R., radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Županijskog suda u Rijeci, broj GŽ-966/2013-2 od 29. studenoga 2013., kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Rijeci broj P-1446/10 od 26. rujna 2012., u sjednici održanoj 8. travnja 2015.,

r i j e š i o j e:

Revizija tužitelja odbacuje se kao nedopuštena.

Obrazloženje

Prvogostupajskom presudom u točki 1. izreke odbijen je tužbeni zahtjev na proglašenje ovrhe u predmetu istog suda posl.br. Ovr-2707/07 nedopuštenom te je u točki 2. izreke naloženo tužitelju naknaditi I-tuženiku troškove postupka u iznosu od 6.875,00 kn.

Drugostupajskom presudom odbijena je žalba tužitelja i potvrđena presuda suda prvog stupnja.

Protiv drugostupajnske presude tužitelj podnosi reviziju iz članka 382. stavak 2. točka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne

novine“, br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 28/13 - u daljnjem tekstu: ZPP). Reviziju podnosi zbog materijalnopravnog pitanja predlažući preinačenje pobijane presude prihvatanjem tužbenog zahtjeva i tuženicima naloži plaćanje parničnih troškova i troškova revizije.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije dopuštena.

Na temelju članka 382. stavak 2. ZPP-a, stranke mogu podnijeti (izvanrednu) reviziju protiv drugostupajnske presude ako odluka o sporu ovisi o rješenju nekog materijalnopravnog ili postupovnopravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Prema odredbi iz stavka 3. tog članka u izvanrednoj reviziji stranka treba određeno naznačiti pravno pitanje zbog kojeg ju je podnijela uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na njega odnose te izložiti razloge zbog kojih smatra da je ono važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Člankom 385.a ZPP-a propisano je da se protiv drugostupajnske presude revizija iz članka 382. stavak 2. ZPP-a može podnijeti samo zbog materijalnopravnog ili postupovnopravnog pitanja koje je važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Podnoseći izvanrednu reviziju revident je određeno naznačio slijedeća pravna pitanja:

„1. Da li je tužitelj pravnim poslom – ugovorom o kupoprodaji s drugotuženikom stekao vlasništvo nekretnine na kojoj je određena ovrha u korist prvotuženika?“

„2. Jesu li učinci osporenih sudskih odluka doveli do povrede ustavnog jamstva prava vlasništva tužitelja u materijalno odnosno postupovnom aspektu?“

U reviziji se ističe da je riječ o pitanjima o kojima je revizijski sud

već zauzeo pravno shvaćanje, ali je drugostupanjska odluka utemeljena na shvaćanju koje nije podudarno s tim shvaćanjem jer je revizijski sud u istovrsnim ili sličnim predmetima već zauzeo drugačije pravno shvaćanje. U tom se smislu poziva na odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske br. U-III-661/99, U-III-72/95, U-III-551/99 i U-III-476/00.

U navedenim odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske u bitnome je izraženo slijedeće pravno shvaćanje:

„Ustavni sud podsjeća da se vlasništvo u smislu članka 48. stavka 1. Ustava »mora vrlo široko tumačiti«, jer obuhvaća »načelno sva imovinska prava« (v., primjerice, odluke Ustavnog suda broj: U-III-661/1999 od 13. ožujka 2000.; U-III-72/1995 od 11. travnja 2000.; U-III-551/1999 od 25. svibnja 2000.; U-III-476/2000 od 14. lipnja 2000., U-IIIB-1373/2009 od 7. srpnja 2009., itd.). 33.1. Ustavni sud također podsjeća da se članak 48. stavak 1. (opće jamstvo prava vlasništva) uvijek mora promatrati zajedno s člankom 50. Ustava koji uređuje ustavnopravne mogućnosti njegova oduzimanja odnosno ograničavanja radi zaštite pojedinih ustavnih vrijednosti odnosno zaštićenih ustavnih dobara.“

Utvrđujući da se vlasništvo nekretnine ne stječe pravnim poslom (kupoprodajnim ugovorom) već uknjižbom, a da tužitelj u ovom slučaju nije ni podnio prijedlog za uknjižbu te da je u vrijeme podnošenja prijedloga za ovrhu na spornim nekretninama bio upisan drugotuženik kao vlasnik nekretnina, koje nisu bile opterećene nikakvim teretima, nižestupanjski sudovi odbijaju tužbeni zahtjev radi proglašenja ovrhe nedopuštenom.

Pritom, sudovi ističu da za pravilnu odluku o tužbenom zahtjevu nije odlučna nesporna činjenica tužiteljevog plaćanja poreza na promet nekretnina jer je u vrijeme podnošenja prijedloga za ovrhu na spornim nekretninama bio upisan drugotuženik kao vlasnik nekretnina, koje nisu bile opterećene nikakvim teretima.

Protivno navodima revidenta pobijana odluka drugostupanjskoga suda utemeljena je na shvaćanju koje je podudarno sa shvaćanjem revizijskog suda.

Tako je u revizijskoj odluci br. Rev-1548/10-2 od 3. ožujka 2011. izraženo slijedeće pravno shvaćanje:

„Prema odredbama čl. 119. i 120. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00 i 114/01 – dalje: ZV) propisano je da se na temelju pravnog posla vlasništvo na nekretnini stječe uknjižbom u zemljišnoj knjizi.

S obzirom da tužitelj vlasništvo predmetne nekretnine nije upisao u zemljišne knjige do donošenja rješenja o ovrsi i do zabilježbe ovrhe u zemljišnim knjigama, on nije dokazao postojanje svog prava vlasništva tj. nije dokazao da u dijelu nekretnine koja je predmet ovrhe ima pravo koje bi spriječilo ovrhu.

Dakle, budući da je rješenje o ovrsi doneseno na temelju valjane pravomoćne i ovršne presude, a tužitelj kao treća osoba prema

naprijed navedenom u ovom postupku nije dokazao da je ovrha određena citiranim rješenjem nedopuštena, pravilno su nižestupanjski sudovi odbili zahtjev tužitelja, te su pravilno primijenili materijalno pravo sadržano u odredbama čl. 55. st. 1., čl. 56. st. 2., čl. 79. st. 3. OZ, kao i čl. 119. i čl. 120. ZV.“

Osim toga, u revizijskim odlukama br. Rev 2521/11-2 od 10. rujna 2013. i Rev 830/12-3 od 18. rujna 2013. izraženo je istovjetno pravno shvaćanje u odnosu na stjecanje prava vlasništva na temelju pravnog posla.

Zbog toga prvo postavljeno pitanje (pod točkom 1.) nije važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, dok iz istih razloga odluka u ovom sporu ne ovisi o odgovoru na pitanje koje se tiče povreda ustavnog jamstva prava vlasništva (pod točkom 2.)

Iz tih je razloga revizija tužitelja nedopuštena pa je na temelju odredbe iz članka 392.b stavak 3. ZPP-a valjalo riješiti kao u izreci.

Zagreb, 8. travnja 2015.

Predsjednik vijeća:
Ivan Mikšić, v.r.